

ac doct^r Ecclesiæ, idem est supremus & infallibilis Scripturæ interpres. Solus Deus est Auctor Scripturæ, & summus legislator ac doct^r Ecclesiæ. Ergo, &c. Hoc argumento utuntur Alting, Scriptor. Theolog. Tom. I. part. 2. loc 2. De Formâ Scripturæ, controvers. 2. Whitakerus Disput. de Scripturâ S. controvers. I. quæst. 5. cap. 8. & Walæus Loc. Comm. S. Theolog. Loc. de Scripturæ Sacræ Interpretatione. Quorum primus majorem patere dicit, quia quisque est optimus interpres verborum suorum; & legislator sensum legis optimè edifferit. Minorem verò apertis Scripturæ Testimoniis niti: Timoth. 3. v. 16. Jacob. 4. v. 12. Matthæ. 23. v. 8, 10. & cap. 17. v. 5.

Respondemus non concludi quod concludendum erat, nempe Scripturam esse sui ipsius Interpretē: An enim Deus Scripturæ sit interpres infallibilis, nulla est controversia. Quod si instetur, Scripturam esse Dei vocem, atque adeò probatō, Deum esse Scripturæ interpretē, etiam esse probatum, Scripturam esse sui ipsius interpretē: Regerimus Consequentiam esse nullam. Poteſt enim aliquis Autor duos pluresve conscribere tractatus, quorum alter illicò non erit alterius, vel alii aliorum, & quidem sui invicem interpres.

Decimum, atque ultimum; Supremus & infallibilis Scripturæ interpres est, qui in interpretando nunquam errat, nullō partium studiō ducitur, provocationi locum non relinquit. Hæc verò soli Spiritui sancto, in Scripturâ loquenti, atque ita ipsi Scripturæ convenienti. Ergo. Sic rursus argumentatur Altingius, & ferè cum ipso Whitakerus & Walæus, loc. cit. Majoris consequentiam firmam esse afferit Altingius. Quia qui errat aut errare potest; item, qui partium studiō ducitur, quod mentem excæcat, non est infallibilis; & qui provocationi locum relinquit superiorem habet, eoque supremus esse nequit. Minorem autem probat. Quia Spiritus S. in Scripturâ loquens, atque ita ipsa Scriptura est ipsa veritas; est ἀπόστολος, nec habet superiorem ipse & ο, primus & ultimus.

Nos verò respondemus negandō Minorem, nempe Spiritum S. in Scripturâ loquentem, sive ipsam Scripturam esse Interpretē nunquam errantem, &c. Ad probationem verò dicimus, illam tantum demonstrare, Spiritum S. aut Scripturam nunquam errare, non duci partium studiō, nullum relinquere provocationi locum, quæ omnia ultrò concedimus: non autem esse Interpretē, quod solum hīc est in quæstione.

Atque horum decem argumentorum solutiones sufficere arbitramur, quod pateat quām imbecillæ sint rationes, quibus suam stabilire contendunt sententiam Reformati. Ad Reliqua, siqua apud Autores occurrant, ad horum exemplum facillimè responderi poterit. Unde ad alteram Reformatorum sententiæ partem transimus.

C A P. XIV.